

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **L. W. Š.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUUK/39010/2019/DS-1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2020, č. j. 78 A 19/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2018, č. j. MMUL/OPA/OKS/271685/2018/VoA, sp. zn. MMUL/OPA/OKS/183487/2018/VoA, uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Dne 1. 11. 2018 bylo toto rozhodnutí zasláno do datové schránky právnické osoby, která v řízení vystupovala jako žalobcův zmocněnec. V datové zprávě přitom nebylo vyznačeno, že je dokument určen do vlastních rukou adresáta podle § 19 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech

a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Téhož dne se do datové schránky žalobce zmocněnce přihlásila pověřená osoba dle § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání dne 19. 11. 2018.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce jako opožděné. Uvedl, že žalobci bylo rozhodnutí doručeno 1. 11. 2018, a lhůta 15 dnů k podání odvolání marně uplynula 16. 11. 2018.

[3] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou. Současně podal zásahovou žalobu na určení nezákonnosti zásahu Magistrátu města Ústí nad Labem spočívajícího ve způsobu doručování rozhodnutí o přestupku. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 4. 2020, č. j. 15 A 132/2019 - 38, této žalobě vyhověl a určil, že zásah Magistrátu města Ústí nad Labem spočívající v doručení rozhodnutí o přestupku „do datové schránky právnické osoby [zastupující žalobce], aniž byl v datové zprávě vyznačen příznak, že je určena do vlastních rukou“, byl nezákonný. Proti rozsudku nebyla podána kasační stížnost.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem posléze napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného. Jelikož se rozhodnutí o přestupku doručuje do vlastních rukou podle § 19 odst. 5 a § 72 odst. 1 správního řádu, mělo být v datové zprávě odeslané zmocněnci žalobce vyznačeno dle § 19 odst. 2 zákona o elektronických úkonech, že jde o dokument určený do vlastních rukou adresáta. I když dle § 17 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích mají dokumenty doručené prostřednictvím datové schránky stejné účinky jako doručení do vlastních rukou, nezbavuje to správní orgány povinnosti v datových zprávách vyznačovat, že jde o dokument určený do vlastních rukou adresáta; v této souvislosti krajský soud odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 59/2018 - 36. Krajský soud dále uvedl, že již v pravomocném rozsudku ze dne 21. 4. 2020 vyslovil, že Magistrát města Ústí nad Labem nezákonně doručoval rozhodnutí o přestupku, neboť v datové zprávě nevyznačil, že je určena do vlastních rukou adresáta. Krajský soud neshledal důvod se od tohoto závěru odchýlit. Dne 1. 11. 2018 se do datové schránky přihlásila pouze osoba pověřená dle § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech, která ale dle krajského soudu nebyla oprávněna k přístupu k dokumentům určeným do vlastních rukou adresáta. Žalobci osobně bylo dle krajského soudu doručeno napadené rozhodnutí poštou dne 14. 11. 2018. Za těchto okolností proto nelze vycházet z toho, že rozhodnutí o přestupku bylo doručeno již 1. 11. 2018 a že podané odvolání je opožděné.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Podle stěžovatele se rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 59/2018 - 36 týká doručování fyzické osobě a na doručování právnické osobě v posuzované věci jej nelze bez dalšího aplikovat. U datové zprávy je namístě vyznačit dle § 19 odst. 2 zákona o elektronických úkonech, že jde o dokument určený do vlastních rukou adresáta, pouze v případech, kdy by u listinných zásilek byla zvolena poštovní služba „do vlastních rukou výhradně jen adresáta“, pro niž se užívají obálky s červeným pruhem. Tento výklad podporuje i důvodová zpráva a zaujal ho i Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 2594/11

pokračování

ze dne 1. 12. 2011. V posuzované věci by nebyl důvod doručovat rozhodnutí o přestupku do vlastních rukou výhradně jen adresáta, a tedy ani vyznačovat u datové zprávy, že dokument je určený do vlastních rukou adresáta. Způsob doručení je tedy zákonný, a proto obстоjí i závěr o opožděnosti odvolání žalobce.

[7] Žalobce nevyužil možnosti se ke kasační stížnosti vyjádřit.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[9] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] V posuzované věci bylo jako předběžnou otázku třeba posoudit zákonnost doručování rozhodnutí o přestupku. Tuto předběžnou otázku nicméně zodpověděl pravomocný rozsudek krajského soudu vydaný v řízení o zásahové žalobě, jímž bylo určeno, že doručení prostřednictvím datové zprávy bez vyznačení, že jde o dokument určený do vlastních rukou, bylo nezákonné (bod [3] výše).

[11] Podle § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku „závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci.“ Závažnost výroku se vztahuje na všechny orgány veřejné moci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 73/2010 - 138). V posuzované věci byl tedy krajský soud při posuzování žaloby proti rozhodnutí vázán výrokem, který učinil v řízení o zásahové žalobě, a stejně tak je jím vázán i Nejvyšší správní soud, který by mohl uvedený rozsudek krajského soudu přezkoumat pouze v řízení o kasační stížnosti proti němu. Na závaznosti výroku nemohou nic změnit ani případné pochyby o věcné správnosti dotčeného rozsudku krajského soudu (k možnostem brojit zásahovou žalobou proti způsobu doručení nicméně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 As 292/2019 - 29, zejména bod 20). Stejně tak je nerozhodné, že proti předmětnému rozsudku se mohl kasační stížností bránit pouze Magistrát města Ústí nad Labem, který vystupoval jako žalovaný v řízení o zásahové žalobě.

[12] V posuzované věci je tak nutno vycházet z toho, že způsob doručení rozhodnutí o přestupku byl nezákonný. Za této situace není prostor pro vypořádání stěžovatelovy argumentace, že zákonnost doručení je třeba posoudit jinak. Toliko na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na shodnou právní úpravu přístupu do datových schránek fyzických a právnických osob neshledává stěžovatelem namítanou neaplikovatelnost rozsudku ve věci 1 As 59/2018. Ostatně ani stěžovatel ve svých věcných námitkách neuvádí žádné důvody, pro které by skutková odlišnost spočívající v tom, zda je doručováno právnické či fyzické osobě, měla být relevantní.

[13] Stěžovatel nezpochybnil závěr, že dne 1. 11. 2018 se do datové schránky zmocněnce žalobce přihlásila toliko pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech a že není zřejmé, zda měl žalobce (či jeho zmocněnec) možnost seznámit se s rozhodnutím o přestupku dříve než 14. 11. 2018, kdy bylo rozhodnutí doručeno poštou. Za takto zjištěného skutkového stavu krajský soud správně shledal, že závěr stěžovatele o opožděnosti odvolání ze dne 19. 11. 2018 nemůže obstát. Je na stěžovateli, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda lze lhůtu k podání odvolání odvíjet od dřívějšího dne než 14. 11. 2018.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2022

JUDr. Ing. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu